

428. 3.

MEMORIE VAN TOELICHTING.

Onder verwijzing voor het overige naar de ingewonnen ambtsberichten ¹⁾ ten aanzien van de verzoeken om naturalisatie van JACOB VAN BELLE en 19 anderen moge de ondergeteekende het volgende aantekenen.

Zes van de twintig voorgedragenen (artikel 1 onder 1°, 5°, 8°, 15°, 16° en 17°) zijn oud-Nederlanders, die ingevolge artikel 7, lid 1, sub 5°, van de wet van 12 December 1892 (*Staatsblad* n°. 268) op het Nederlandschap en het ingezetenschap, laatstelijk gewijzigd bij § 5 der wet van 29 November 1935 (*Staatsblad* n°. 685), hun Nederlandschap hebben verloren door tien achtereenvolgende jaren woonplaats te hebben gehad buiten het Rijk en zijne koloniën of bezittingen. Zij hadden, door gebruik te maken van den daartoe bij evengenoemd artikel 7 aangewezen weg, verlies van het Nederlandschap kunnen voorkomen. Ofschoon zij dit middel niet hebben aangewend, stellen zij blijkbaar op het bezit van de Nederlandsche nationaliteit prijs. Waar zij van goed gedrag en niet armlastig zijn, bestaat er alle aanleiding, hen door middel van naturalisatie alsnog in de gelegenheid te stellen hun door langdurige afwezigheid teloorgegane staat van Nederlander terug te krijgen.

De verzoeker, genoemd in artikel 1 onder 2°, is hier te lande geboren uit een vader van Duitsche en eene moeder van Nederlandsche herkomst. Zijn grootvader van vaderszijde was oorspronkelijk ook Nederlander, doch heeft zich in Duitschland laten naturaliseeren. Kort na zijne geboorte zijn zijne ouders met hem naar Duitschland teruggegaan. Daarna is hij vanaf zijn elfde jaar weder in Nederland gekomen, er gebleven en opgevoed. Hij is met eene Nederlandsche verloofd en gevoelt zich Nederlander. Als kantoorbediende heeft hij een bestaan.

De in artikel 1 onder 3° genoemde verzoekster, geboortig uit Neheim (Pruisen), is sinds 1910 in Nederland woonachtig. Zij is thans werkzaam als bestuurster in een ziekenhuis, dat ligt te IJmuiden-Oost, gemeente Velsen.

De in artikel 1 onder 4° genoemde verzoekster is afkomstig uit Wattenscheid (Pruisen). Zij is sinds 1920 in Nederland woonachtig en is er bij het onderwijs werkzaam.

De verzoeker, genoemd in artikel 1 onder 6°, Nederlander van geboorte, heeft het Nederlandschap verloren door naturalisatie tot Amerikaansch burger. Sinds 1927 is hij weder hier te lande gevestigd en is gehuwd met eene vóór het huwelijk Nederlandsche vrouw. Als fabrikant van hulpstoffen voor de textielnijverheid voorziet hij in zijn onderhoud.

De in artikel 1 onder 7° genoemde verzoeker, geboortig uit Westerholte, gemeente Ankum (Pruisen), is sinds 1902 hier te lande gevestigd. Hij is gehuwd met eene vóór het huwelijk Nederlandsche vrouw en gevoelt zich hier ingeburgerd. Als bedrijfsleider van eene confectiezaak heeft hij een bestaan.

De in artikel 1 onder 9° genoemde verzoekster is hier te lande geboren uit een vader van Duitsche en eene moeder van Nederlandsche herkomst. Zij heeft steeds in Nederland gewoond. Door geboorte en opvoeding gevoelt zij zich Nederlandsche. Hare vier

zusters zijn Nederlandschen door huwelijk. Als kantoorbediende voorziet zij in haar onderhoud.

De verzoeker, genoemd in artikel 1 onder 10°, is in Nederland geboren, waar hij steeds gewoond heeft. Hij heeft eene Nederlandsche opvoeding genoten en gevoelt zich Nederlander. Zijn vader is bereids tot Nederlander genaturaliseerd. Hij is als volontair in dienst op eene fabriek als scheikundig technicus.

De in artikel 1 onder 11° genoemde verzoeker is hier te lande geboren en heeft steeds in Nederland gewoond. Door zijne geboorte en opvoeding hier te lande gevoelt hij zich Nederlander. Als mijnwerker verdient hij zijn brood.

De in artikel 1 onder 12° genoemde, afkomstig uit Kiel (Pruisen), is sinds 1921 hier te lande gevestigd. Zijne beide kinderen zijn in Nederland geboren en bezoeken Nederlandsche scholen. Ook met het oog op deze kinderen wordt het Nederlandschap door hem begeerd. Als directeur van eene naamlooze vennootschap (electro-technische artikelen) heeft hij een bestaan.

De verzoeker, genoemd in artikel 1 onder 13°, afkomstig uit Ruhrort (Pruisen), is sinds 1920 in Nederland woonachtig en is voornemens hier te blijven. Als directeur eener reederij heeft hij een genoegzaam bestaan.

De in artikel 1 onder 14° genoemde verzoeker, geboortig uit Nothberg, gemeente Eschweiler (Pruisen), kwam omstreeks 1910 met zijne ouders uit België voorgoed naar Nederland. Hij is gehuwd met eene vóór het huwelijk Nederlandsche vrouw. Zijne beide kinderen zijn in Nederland geboren. Door langdurig verblijf hier te lande gevoelt hij zich Nederlander. Als bureau-beambte voorziet hij in het onderhoud van zich en zijn gezin.

De in artikel 2 onder 1° genoemde, afkomstig uit Essen (Pruisen), is sinds 1917 op Nederlandsch grondgebied gevestigd. In het Nederlandsche leger heeft hij zijn dienstplicht vervuld, waar hij den graad van korporaal behaalde. Hij gevoelt zich Nederlander. Als musicus voorziet hij in zijn onderhoud.

De verzoeker, genoemd in artikel 2 onder 2°, hier te lande geboren, heeft steeds in Nederland gewoond. Hij is gehuwd met eene vóór het huwelijk Nederlandsche vrouw. In het Nederlandsche leger heeft hij zijn dienstplicht vervuld. Hij gevoelt zich Nederlander. Als boekbinder heeft hij eene broodwinning.

De in artikel 2 onder 3° genoemde verzoeker is in Nederland geboren, waar hij steeds gewoond heeft. Hij is als vrijwilliger in Nederlandschen krijgsveld geweest. Als reserve-sergeant is hij met groot verlof gegaan. Bovendien heeft hij met goed gevolg het vaandrigsexamen afgelegd. Hij is gehuwd met eene vóór het huwelijk Nederlandsche vrouw en gevoelt zich Nederlander. Als procuratiehouder heeft hij een bestaan.

Het wil den ondergeteekende voorkomen, dat de in artikel 2 genoemde verzoekers met het oog op hunne richtige nakoming van de dienstverplichtingen voor naturalisatie tot verminderd bedrag in aanmerking mogen worden gebracht.

Ten aanzien van allen geldt, dat zij, hetzij omdat zij thans geen nationaliteit hebben, hetzij omdat zij hunne nationaliteit door de voorgestelde naturalisatie zullen verliezen, niet eene dubbele nationaliteit zullen hebben.

Omtrent den in artikel 2 onder 3° genoemde zij hierbij nog aangeteekend, dat, niettegenstaande het verlies van de Italiaansche nationaliteit, de militaire verplichtingen tot den vijf-en-vijftigjarigen leeftijd blijven bestaan, vermits de Italiaansche Regeering niet de bevoegdheid heeft den genaturaliseerde daarvan te ontslaan. In de bepaalde omstandigheden van dit geval is daarin echter geen overwegend bezwaar gevonden.

De Minister van Justitie,
VAN SCHAİK.

¹⁾ Zijn, met de overige bij deze Memorie van Toelichting overgelegde stukken, nedergelegd ter griffie, ter inzage van de leden.